

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Magdalena Kuczyńska
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Ewa Bazelan
Protokolant	Agnieszka Zdanowicz - Martyna

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Oddział w R.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanego J. C. od wyroku Sądu Okręgowego wR. z dnia 22 maja 2017r. , sygn.. akt I C 549/16

I. precyzuje rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uznaje za bezskuteczną w stosunku do (...) w R. umowę przeniesienia własności na zabezpieczenie zawartą w dniu 24 kwietnia 2015r. przez J. C. i (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W., obecna nazwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., w celu zabezpieczenia wykonania roszczeń przysługujących (...) w R. wobec J. C. wynikających z:

a) wystawionych przez (...) w R. tytułów wykonawczych:

- z dnia 1 kwietnia 2014r., oznaczonych numerami: (...), (...), (...);

- z dnia 12 maja 2104r., oznaczonych numerami: (...), (...), (...);

- z dnia 11 czerwca 2014r., oznaczonych numerami: (...), (...), (...);

- z dnia 9 lipca 2014r., oznaczonych numerami: (...), (...), (...);

- z dnia 11 sierpnia 2014r. oznaczonych numerami: (...), (...), (...);

- z dnia 14 lipca 2015r. oznaczonych numerami: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...);

- z dnia 3 września 2015r. oznaczonych numerami: (...), (...);

b) deklaracji rozliczeniowych złożonych przez J. C. (...), oznaczonych jako (...) za czerwiec 2014r., lipiec 2015r., sierpień 2015r., wrzesień 2015r. i październik 2015;

c) Decyzji ZUS nr (...) Nr (...) z dnia 4 sierpnia 2014r.;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza na rzecz (...) w R. od J.

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. po 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł od każdego z pozwanych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. oddala apelację pozwanego w pozostałej części.

I A Ca 131/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w R. po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Oddział w R. przeciwko (...) Spółce z o.o. w W. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną uznał za bezskuteczną w stosunku do (...) Oddział w R. umowę przeniesienia własności na zabezpieczenie zawartą w dniu 24 kwietnia 2015 roku przez (...) Spółkę z o.o. w W. [poprzednia nazwa Wytwórnia (...) spółka z o.o w W.] i zasądził od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz powoda solidarnie kwotę 5400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozwany J. C. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) ul. (...) w R. i był zadłużony u powoda z tytułu nieopłacania składek z tytułu ubezpieczenia społecznego w łącznej wysokości 3 824 048,56 złotych wraz z odsetkami.

Zadłużenie powyższe dotyczy okresu od marca 2010 roku do października 2015 roku. W stosunku do pozwanego powód prowadził od maja 2010 roku postępowanie egzekucyjne. Powód posiada zabezpieczenie hipoteczne należności z tytułu składek za okres od lutego 2011 roku do listopada 2012 roku. Nie posiada natomiast zabezpieczenia swoich wierzytelności powstałej w okresie pomiędzy grudniem 2012 a październikiem 2015r., których wysokość wynosi 1 686 501,91 złotych. Ochrony tej wierzytelności dotyczy niniejsze postępowanie.

W dniu 24 kwietnia 2015 roku J. C. zawarł z (...) Spółką z o.o. w W. jako ze zleceniobiorcą umowę finansowania i doradztwa celem dokonania m. in. restrukturyzacji przedsiębiorstwa pod nazwą J. C. (...) oraz pozyskania finansowania w tym kredytów bankowych i ewentualnego inwestora strategicznego.

Strony tej umowy ustaliły, że zleceniodawca zapłaci zleceniobiorcy wynagrodzenie w kwocie netto 720.000,00 złotych do 31.12.2016 roku oraz w kwocie netto 400.000,00 złotych do 24 kwietnia 2018 roku. Umowa została zawarta na okres 3 lat.

W celu zabezpieczenia płatności wynagrodzenia wskazanego w tej umowie zleceniodawca zobowiązał się do dokonania przewłaszczenia na rzecz zleceniobiorcy własności:

- przedsiębiorstwa opisanego w § 3. powyższego aktu,
- nieruchomości opisanych w § 2.1; 2.2 aktu oraz
- własności udziału w nieruchomości opisanej w § 2.3 aktu,

a przedstawiciel spółki zobowiązał się do powrotnego przeniesienia własności w terminie 7 dni od zapłaty na rzecz spółki przez J. C. wynagrodzenia w kwocie 393.600złoty brutto, nie później niż w terminie do 7 stycznia 2017 roku oraz powrotnego przeniesienia własności przedsiębiorstwa w terminie 7 dni od zapłaty na rzecz spółki przez J. C. w kwocie 492.00,00 złotych brutto nie później niż w terminie do dnia 1 maja 2018 roku.

Zgodnie z w/w aktem notarialnym zleceniobiorca miał prawo na czas obowiązywania umowy prowadzić na bazie składników majątkowych, będących przedmiotem przewłaszczenia na zabezpieczenie działalność gospodarczą i wykorzystywać w tym celu nazwę (...). Strony Określiły wartość nieruchomości opisanych w § 2. Aktu na kwotę 1.000,00 złotych, a przedsiębiorstwa na kwotę 32.304.354,00 złotych.

J. C. przeniósł na rzecz (...) Spółki z o.o. w W. własność opisanego wyżej majątku.

Na dzień zawarcia umowy w KRS nr (...) w (...) Spółka z o. o. jako wspólnicy figurowały A. C. (1) i A. C. (2) - córki J. C., jako prezes zarządu A. C. (1), a jako prokurent U. C. – żona pozwanego.

W KRS nie był ujawniony Prezes A. B., który przystąpił do aktu notarialnego w imieniu spółki (...) (...)spółka z o. o. A. B. został powołany do pełnienia funkcji Prezesa jednoosobowego Zarządu, uchwałą nr 9 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...) spółka z o. o. w W. z dnia 24 kwietnia 2015r. [treści § 5. pkt r) aktu notarialnego].

Jak przyznał pozwany w odpowiedzi na pozew, doszło do zmiany nazwy (...) Spółka z o. o., w W. na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

W związku z zadłużeniem wynikającym z nieopłacania składek ZUS pozwany J. C. kilkakrotnie występował do powoda z wnioskiem o udzielenie ulgi w formie układu ratalnego. W dniu 28 grudnia 2015 roku strony podpisały umowę w sprawie ratalnej spłaty zadłużenia na okres 46 miesięcy i w związku z tym postępowanie egzekucyjne zostało zawieszane.

W dniu 7 kwietnia 2016 roku J. C. złożył do Sądu Rejonowego w Radomiu wnioski o restrukturyzację przedsiębiorstwa (...) Radom ulica (...)”. Postanowieniem dnia 29 sierpnia 2016 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w R. otworzył postępowanie układowe dłużnika J. C.. /k-428-471/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania pozwanego J. C. /k-417/, zeznania świadków M. K. /k-370v/, A. K. /k-370v-371/, dołączone do akt dokumenty.

Sąd Okręgowy uznał roszczenie za uzasadnione na podstawie art. 59. k.c. Zgodnie z tym przepisem w razie zawarcia umowy, której wykonanie czyni całkowicie lub częściowo niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu osoby trzeciej, osoba ta może żądać uznania umowy za bezskuteczną w stosunku do niej, jeżeli strony o jej roszczeniu wiedziały albo jeżeli umowa była nieodpłatna. Uznania umowy za bezskuteczną nie można żądać po upływie roku od jej zawarcia.

Sąd wskazał, że powyższy przepis reguluje instytucję tzw. bezskuteczności względnej, której istota polega na uchyleniu skuteczności czynności prawnej względem określonej osoby, przy jednoczesnym pozostawieniu pełnej skuteczności tej czynności względem pozostałych osób. Konstrukcja bezskuteczności względnej nie podważa czynności prawnej, a jedynie jej skuteczności wobec pewnych osób. Przepis art. 59. k.c. ma na celu ochronę wierzyciela przez umożliwienie mu zaspokojenia roszczenia przysługującego względem dłużnika w sytuacji gdy dłużnik po zaciągnięciu zobowiązania wobec niego, zawiera następnie z inną osobą umowę, której wykonanie uniemożliwia całkowicie lub częściowo zadośćuczynienie wcześniej powstałemu roszczeniu wierzyciela. Środki ochrony przewidziane w art. 59. k.c. mają zapewnić wierzycielowi realne, efektywne zaspokojenie jego roszczenia przez uzyskanie świadczenia w pierwotnej postaci, a więc takiej, jaka wynikała ze stosunku prawnego między nim a stroną kwestionowanej umowy.

Dłużnik odpowiada za zobowiązania całym swoim majątkiem – zarówno obecnym jak i przyszłym, z tym że w praktyce wierzyciel może liczyć na zaspokojenie swojej należności tylko z majątku dłużnika istniejącego w chwili realizacji roszczenia. Zaciągnięcie zobowiązania nie wpływa na swobodę dłużnika w dysponowaniu swoim majątkiem. Pomimo istnienia długów może on nadal rozporządzać swoimi prawami majątkowymi. Jak również zaciągać nowe zobowiązania. Wskutek takich działań majątek dłużnika może jednak zostać doprowadzony do stanu uniemożliwiającego lub zagrażającego zaspokojeniu wierzyciela.

Roszczenie wywodzone z art. 59. k.c. wymaga udowodnienia innych przesłanek niż roszczenie wywodzone z art. 527. i nast. k.c. Zachodzą daleko idące odrębności między unormowaniem art. 59. k.c. a unormowaniem art. 527.-534. k.c. Roszczenie wywodzone z art. 59 k.c. umożliwia zaspokojenie roszczenia przysługującego osobie trzeciej, [rozumianej jako wcześniejszy wierzyciel dłużnika], któremu zadośćuczynienie byłoby niemożliwe całkowicie lub częściowo wskutek wykonania umowy zawartej przez zobowiązanego do zaspokojenia tego roszczenia z inną osobą. Roszczenie to musi pozostawać w takim stosunku do przedmiotu umowy, że samo wykonanie tej umowy czyni niemożliwym zaspokojenie roszczenia.

W przypadku roszczenia wynikającego z art. 59 kc udowodnienia wymaga fakt, że strony [zaskarżonej] umowy wiedziały o wcześniejszym roszczeniu innego wierzyciela, bądź że zaskarżona umowa była nieodpłatna (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 kwietnia 1996 roku, I ACr 114/96). Wcześniejsze roszczenie nie musi być wymagalne, ale musi istnieć (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 lutego 2006 roku, I CK 389/05, z 15 czerwca 2000 roku, II CKN 1003/99). Natomiast w sprawie o uznanie umowy za bezskuteczną na podstawie art. 59. k.c. konieczne jest pozwanie obydwu stron umowy, między którymi występuje współuczestnictwo jednolite – art. 73. § 2. k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił istnienie roszczenia osoby powoda. Zawarcia zaś przez zobowiązanego J. C. umowy z (...) Spółką z o. o. w W., czyni całkowicie lub częściowo niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu osoby trzeciej, czyli powoda. Podnieść należy, że wprawdzie nieruchomości zostały przewłaszczone przez (...) Spółkę z o. o. wraz ze wszystkimi obciążeniami i obciążenia te są skuteczne w stosunku do każdego ich właściciela, to tylko część zadłużenia pozwanego J. C. wobec powoda jest zabezpieczona hipoteką, natomiast należności za okres od grudnia 2012 roku do października 2015 roku na kwotę 1.686.501,91 złotych nie są zabezpieczona hipoteką przymusową. Zawarcie umowy z dnia 24 kwietnia 2015 roku uniemożliwia powodowi uzyskanie zabezpieczenia hipotecznego jego wierzytelności powstałej za ten okres, tj. od grudnia 2012 do października 2015r. i w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił również, że strony zaskarżonej umowy wiedziały o roszczeniu powoda. Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że pozwany J. C. posiadał wiedzę o roszczeniu powoda, gdyż nie uiszczał należnych zobowiązań wobec powoda. W związku z zadłużeniem wnioskował o rozłożenie spłaty zadłużenia na rat.

Także pozwany (...) Spółka z o. o. w W. wiedziała o roszczeniu powoda wobec J. C., gdyż zgodnie z zaskarżoną umową miała na celu poprawę rentowności przedsiębiorstwa (...). Musiała zatem znać sytuację majątkową pozwanego i przyczyny wygenerowania długu. O wiedzy pozwanych o przysługujących powodowi względem J. C. wierzytelnościach świadczy sam fakt zawarcia przez pozwanych umowy doradztwa finansowego w celu przeprowadzenia restrukturyzacji przedsiębiorstwa (...).

Sąd wskazał również, że z treści przepisu art. 59. k.c. można wnosić, że kto raz zobowiązał się do określonego świadczenia, nie powinien następnie zawierać umów niweczących możliwość jego spełnienia. Powinność powstrzymywania się wynika z podstawowej zasady uczciwego obrotu pacta sunt servanda. Specyfika powyższej instytucji polega na tym, że w jej ramach dochodzi do rozszerzenia skuteczności roszczenia, które z definicji – jest skuteczne przeciwko określonej osobie. Uprawniony na podstawie art. 59. k.c. może zatem wyegzekwować zadośćuczynienie roszczeniu kosztem osoby trzeciej, która nie jest w stosunku do niego zobowiązana. Efekt ten ma nastąpić dzięki sankcji, jaką stanowi bezskuteczność względna umowy. /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białym Stoku z dnia 26 lutego 2016 roku, I ACa 485/14/.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. /Dz. U. z 2015 roku poz. 1804/

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany J. C., który zaskarżył wyrok w całości zarzucając Sądowi Okręgowemu:

I. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 59 kc poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że została spełniona w sprawie przesłanka uznania umowy przewłaszczenia za bezskuteczną w postaci niemożliwości zadośćuczynienia roszczeniu powoda,

II. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu przez Sąd, iż:

1. Powód wykazał, iż zawarcie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie czyni całkowicie bądź częściowo niemożliwym zadośćuczynienie przez dłużnika - J. C. zobowiązaniom wobec powoda,
2. Powód posiada interes prawny w żądaniu uznania za bezskuteczne umów przewłaszczenia z dnia 24 kwietnia 2015 r.

III. Naruszenie przepisów procesowych, a to:

1. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że powód zawierając umowę przewłaszczenia uniemożliwił powodowi zaspokojenie jego roszczenia,
2. art. 233 § 2 kpc poprzez nie wyprowadzenie przez Sąd Okręgowy prawidłowych wniosków z treści umowy przewłaszczenia oraz umowy doradztwa i realizacji restrukturyzacji przedsiębiorstwa i pozyskania finansowania także co do tego, że właśnie wykonanie tych umów umożliwia realizację roszczeń powodu.

Pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje, bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji pozwanego nie są uzasadnione. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy są prawidłowe i wynikają z przedstawionych w sprawie dokumentów. Prawidłowy jest również wniosek Sądu Okręgowego, że zawarcie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, której przedmiot w zasadzie wyczerpuje cały majątek pozwanego J. C., uniemożliwia zaspokojenia roszczenia ZUS z tytułu niepłaconych przez pozwanego J. C. składek na ubezpieczenie społeczne. W wyniku umowy przewłaszczenia J. C. będąc dłużnikiem powoda wyzbył się majątku, z którego możliwe byłoby przynajmniej częściowe zaspokojenie wierzytelności powoda i zarówno J. C. jak i kontrahent tej umowy - (...) spółka z o.o. w W., mieli tego świadomość. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje za własną ocenę Sądu Okręgowego.

Nie jest uzasadniony zarzut apelacji, że przedmiotem ochrony w sprawie niniejszej jest „roszczenie powoda o wpis hipoteki przymusowej”. Przedmiotem ochrony są bowiem wszystkie wierzytelności powoda wobec pozwanego wynikające z niepłacenia przez J. C. składek z ubezpieczenia społecznego, a możliwość ustanowienia hipoteki przymusowej jest jedynie formą zabezpieczenia tych wierzytelności. Podnoszone zatem zarzuty formalne dotyczące braku podstaw do wpisania hipoteki przymusowej na nieruchomościach pozwanego, nie podważają istnienia wymagalnego zobowiązania J. C. wobec ZUS z tytułu niesplacania składek. Zadłużenie J. C. zostało wygenerowane w okresie pomiędzy grudniem 2012r. a październikiem 2015r., a więc przed datą zawarcia umowy przewłaszczenia - 24 kwietnia 2015r.

Nie są uzasadnione zarzuty apelacji dotyczące braku podstaw do uwzględnienia powództwa ze względu na zawarcie przez powoda i J. C. w dniu 28 grudnia 2015 roku umowy w sprawie ratalnej spłaty zadłużenia, wraz z późniejszymi aneksami. Zawarty układ ratalnej spłaty zadłużenia w grudniu 2015r. nie kreował nowej wierzytelności, a jedynie określał sposób spłaty zadłużenia już istniejącego. Nie ma on zatem w sprawie istotnego znaczenia. Co istotne jednak, jak wynika z pisma powoda z dnia 5 marca 2019r. [k. 537] umowa o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty została rozwiązana z dniem 19 lutego 2019r. wobec nieuregulowania zadłużenia przez pozwanego [pismo k. 602]. Podnoszone przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie apelacyjnej okoliczności kwestionujące to stanowisko

powoda nie zostały w żaden sposób udowodnione, pomimo, że strona miała zakreślony termin do ustosunkowania się do stanowiska powoda.

Nieistotne są również te wywody apelacji, w których pozwany powołuje się na cel umowy przewłaszczenia i „tymczasowy” charakter przeniesienia własności majątku pozwanego w celu realizacji procesu restrukturyzacji przedsiębiorstwa pozwanego. Przede wszystkim umowa przewłaszczenia majątku pozwanego nie została zawarta w celu realizacji procesu restrukturyzacji, ale w celu zabezpieczenia wykonania świadczenia polegającego na zapłacie wynagrodzenia należnego stronie zobowiązującej się do przeprowadzenia restrukturyzacji.

Po drugie, terminy zwrotnego przeniesienia własności przedmiotu przewłaszczenia na pozwanego J. C. upłynęły, a do zwrotnego przeniesienia własności przedmiotu przewłaszczenia na rzecz pozwanego nie doszło i na dzień rozpoznania apelacji aktualne są w tym względzie ustalenia Sadu Okręgowego co do braku realnych możliwości zaspokojenia powoda ze względu na zawartą umowę przewłaszczenia.

Po trzecie, skoro zobowiązanie do zapłaty wynagrodzenia należnego z tytułu umowy dotyczącej przeprowadzenia restrukturyzacji, nie zostało przez pozwanego wykonane, przeniesienie własności ma skutek trwały i dłużnik nie dysponuje żadnym majątkiem, z którego realna byłaby spłata zadłużenia. Zatem w przypadku nieuwzględnienia powództwa, pozwany nie posiadałby majątku, z którego możliwe byłoby zaspokojenie wierzytelności powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wydany w sprawie wyrok Sądu Okręgowego nie jest jednak poprawny pod względem jurydycznym, pomimo że Sąd Okręgowy rozpoznał roszczenie powoda zgodnie z żądaniem powoda określonym w pozwie i orzekł na podstawie poprawnie ustalonego stanu faktycznego będącego podstawą roszczenia.

Z ustalonego stanowiska doktryny i orzecznictwa wynika bowiem, że wierzytelność podlegająca ochronie w trybie art. 59 kc winna być skonkretyzowana [por. wyrok SN z dnia 2 lutego 2012 r., II CKN 236/99, LEX nr 1674435]. Podobnie zatem jak w przypadku skargi pauliańskiej przesłanką uznania czynności prawnej za bezskuteczną w trybie art. 59 kc jest wykazanie, że przysługująca powodowi wobec określonego dłużnika wierzytelność jest realna i skonkretyzowana, a nie hipotetyczna. Ochroną objęta jest bowiem zawsze konkretna wierzytelność, stanowiąca przedmiot żądanej przez wierzyciela ochrony, a nie wszelkie bliżej nieoznaczone prawa powoda [tak SN w orzeczeniu z dnia 26 września 1997 r., sygn. akt II CKN 335/97 (niepubl.) oraz w wyroku z dnia 27 listopada 2003r. III CKN 355/01, LEX nr 359441].

Z tego względu sąd wydając wyrok na podstawie art. 59 kc powinien określić wierzytelność, zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym. W uzasadnieniu tego wyroku rozwinięto myśl zawartą już wcześniej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1970 r., sygn. akt III CRN 546/69 (OSWCP 1970, z. 10, poz. 192), i stwierdzono, że nie jest wprawdzie konieczne, aby wierzytelność była już wymagalna lub objęta była istniejącym tytułem egzekucyjnym. Jednakże nieodzowne jest zawsze wykazanie istnienia wierzytelności. Bez uprzedniego ustalenia tytułu i wysokości wierzytelności podlegającej ochronie nie byłoby możliwe wykazanie, że zawarcie umowy fraudacyjnej, czyni całkowicie lub częściowo niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu wierzyciela domagającego się ochrony na podstawie art. 59 kc.

Z tego względu żądanie pozwu zarówno od strony podmiotowej jak i przedmiotowej winno być ściśle określone tak, aby nie było wątpliwości, co jest przedmiotem postępowania i przeciwko komu powód rości sobie określone prawa. W praktyce jednak żądania nie zawsze formułowane są w sposób precyzyjny. Niejednokrotnie niebudząca wątpliwości intencja powoda, (którą można ustalić w oparciu o podstawę faktyczną powództwa) nie zostaje w sposób poprawny wyartykułowana w treści pozwu. Należy zważyć, że powód nie jest obowiązany do przytoczenia podstawy prawnej powództwa, trudno też od niego wymagać, aby sformułowanie żądania pozwu odznaczało się poprawnością jurydyczną. Słusznie, więc podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, że związanie granicami żądania nie oznacza, że Sąd związany jest w sposób bezwzględny samym sformułowaniem zgłoszonego żądania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1976 r., IV CR 525/76, niepubl.). Jeżeli treść żądania sformułowana jest niewłaściwie, niewyraźnie lub nieprecyzyjnie Sąd może, a nawet ma obowiązek odpowiednio je zmodyfikować, jednakże zgodnie z wolą powoda i w ramach podstawy faktycznej powództwa. Oczywiście ingerencja Sądu w tym zakresie nie może być zbyt daleko idąca. W tym przypadku chodzi wyłącznie o nadanie objawionej w treści pozwu

woli powoda poprawnej jurydycznie formy [tak SN w wyroku z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CSK 115/07, Lex LEX nr 358817].

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny po uprzednim wezwaniu powoda do sprecyzowania wierzytelności podlegających ochronie [postanowienie z dnia 9 stycznia 2019r. – 527] i dopuszczeniu dowodu z dokumentów złożonych przez powoda i stanowiących załącznik do pisma z dnia 5 marca 2019r. k. 527, oraz po dopuszczeniu dowodów z dokumentów złożonych przez pozwanego w odpowiedzi na pismo powoda [k. 633v.] doprecyzował rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zawarte w punkcie I zaskarżonego wyroku konkretyzując wierzytelności powoda wobec pozwanego, podlegające ochronie.

W pkt II wyroku Sąd Okręgowy orzekając o kosztach procesu zasądził je solidarnie od pozwanych i nie wskazał na czyją rzecz je zasądza. W ocenie Sądu Apelacyjnego, pomimo że po stronie pozwanej występuje współuczestnictwo jednolite, brak jest podstaw do zasądzenia od pozwanych kosztów procesu solidarnie. Solidarność dłużników winna mieć bowiem swoją podstawę w ustawie bądź umowie, co w sprawie nie ma miejsca. Z tych względów na podstawie art. 386 § 1 kpc Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II zasądzając na podstawie art. 105 § 1 kpc od pozwanych na rzecz powoda koszty procesu w częściach równych, po 2 700zł.

W pozostałym zakresie oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc.